

Lovudkast, og det er allsaa ogsaa uretfærdigt og stridende imod det Princip, hvorpaa Møllehartkornet hviler, om denne Afgift skulde lægges, efterat den Rettighed er ophørt, hvortil den er knyttet. Det, at de paa en Maade benaades med at beholde denne Rettighed i nogle Aar, er ikke nogen Erstatning for Tabet af Rettigheden i og for sig selv. Det synes ogsaa, da dette Lovudkast forelagdes, at det alene var, fordi det var Finantserne ubeleiligt at afsee denne Indtægt, at man ikke har ophævet den; det synes, at man vel har indseet det Unaturelige i, at man skulde beholde en Afgift, efter at man har ophævet den Bæsis, hvorpaa den Berettigelse skulde beroe, som har givet Anledning til, at Afgiften blev paalagt; men hvorvidt det kan være meer eller mindre beleiligt for Finantterne, kan vistnok ikke komme i Betragtning. Jeg vil paa ingen Maade sige, at Staten skal stille sig ved Møllestylden; jeg fraraader jo overhovedet, at lade denne Lov udkomme, og saa er der jo aldeles ingen Grund til, at Møllestylden eller andre Afgifter, som hvile paa Møllebruget, for Fremtiden skulle bortfalde; jeg mener kun, at, dersom man vil have, at Møllernes Rettigheder skulle bortfalde, saa maa man ogsaa opheve den Byrde, der er knyttet til denne Rettighed. Det synes ogsaa, at da der er saamange andre Udgifter, Staten paatager sig, og som ikke ere paatrængende nødvendige, at der saa meget mindre kan være Tale om at lade en Afgift vedblive, efterat Berettigelsen er bortfalden. Derimod er jeg fuldkommen enig med den høitærede Indenrigsminister i, at det Raadeligste, som under nærværende Omstændigheder kan være at gjøre, er at tage Lovudkastet tilbage; thi saa bortfalder jo det omhandlede Spørgsmaal aldeles. Det er ellers mærkeligt, at efter Lovudkastet synes det endogsaa, at endogsaa Møllestylden skal forøges i det Mellemrum efter Udkastet af 5 Aar, eller, som nu er vedtaget, 15 Aar, hvori ubetinget Frihed til at anlægge Møller ikke finder Sted; thi naar der anlægges nye Møller eller endogsaa blot indsættes nye Dværne, saa skal jo en saadan Møllestyldshartkornsberegning finde Sted, som Fdg. 3die Juni 1825 fastsætter, og det ikke blot, naar der er andre Møller, som ere

berettigede til at faae Afslag, men ogsaa udenfor dette Tilfælde. Endvidere skulle Afgifterne paa Grynværkerne fremdeles vedblive. Det er ogsaa noget synderligt, at, naar man anlægger et saadant Værk i Løbet af 15 Aar, saa skal man svare Afgifter, og disse for Eftertiden hvile paa Værket; men naar man derimod anlægger det efter 15 Aar, saa skulle de bortfalde. Efter § 9 er den iøvrigt betragtet som en saadan forøget Afgift til Statskassen, som man kunde lægge paa nye Kjøbstadmøller, hvad der aldeles ikke er hjemlet i den hidtil gjældende Lovgivning. Naar der er blevet anlagt en ny Kjøbstadmølle eller nye Dværne ere blevne indlagte i en saadan, saa medførte det slet ingen Afgift til Staten; hvad Møllen skal svare i Næringsstat til Communen, bliver liguet paa den efter dens virkelige Næringsbrug. Naar jeg har sagt, at § 9 er udtrykt saaledes, som om der ogsaa ved nye Møllers Anlæg i Kjøbstæderne kunde blive paalagt dem en Afgift til Statskassen, maa jeg henvise til Slutningen af § 9, hvorefter i Kjøbenhavn, naar der anlægges en ny Mølle eller Dværnenes Antal forøges i en allerede tilværende Mølle, det da skal anmeldes for Magistraten, der skal indberette det til Indenrigsministeriet, for at det Fornødne kan blive foranstaltet til Afgiftens Bestemmelse. Der er ikke sigtet til den Grynværksafgift, som hidtil finder Sted, naar nye Grynsmøller anlægges eller nye Dværne indsættes i de ældre, thi her er ikke Noget, som af Indenrigsministeriet skal bestemmes; det er en Afgift, som engang for alle er bestemt. Jeg maa iøvrigt ogsaa bemærke med Hensyn til denne Afgift, at det efter Motiverne Pag. 14 synes, som om denne Afgift ogsaa skal lægges paa de saakaldte Handelsmøller saaledes, at de ogsaa skulle svare Afgift til Statskassen, hvilket jeg troer aldeles ikke hidtil har fundet Sted, idetmindste ikke ved nogen af de Møller, hvortil Bevillingen er given igjennem Cancelliet. Hvad § 11 angaaer, da er den, som adskilligt Andet i denne Lov, aldeles overflødig, da den gjentager, hvad der alt hidtil var afgjort og som synes ikke passende her at kunne gjentages, siden det ikke er nogen fuldstændig Lovgivning om Mølleneringen, der